

злополучие, не бѣхми веќе сѣсѣди единъ до други. Напрасно ми казуваше Шилеръ, че Оробони бѣше добръ, страхъ ме бѣше че криеше истината, и че здравѣто му, толкосъ вече ослабено, да не ослабне още повече отъ тия подземници.

Да имахъ бари тая честь, въ тоя случай, да сжмъ туренъ до драгиятъ ми Марончели! Обаче, чюхъ гласътъ му: и макаръ да крѣщихъ нашитѣ вардаци, ний пѣхми, за да си кажемъ доброутро.

Него врѣме имахми и визитата на главниятъ докторъ отъ Брюнъ, или че сж го испроводили по причина на рапортитѣ, които испроваждаше у Виена подикономътъ върху слабото състоянье, въ което ни бѣше докарало лицеуванъето на храна, или по причина на единъ епидемически скорбутъ, който бѣше изморилъ тогази много хора у тъмницитѣ ни.

Като не знаяхъ точно защо бѣше дошелъ, помислихъ, че е дошелъ за нѣкое ново разболяванъе на Оробони. Страхътъ, дѣто го имахъ, за да не го изгубиъ, причиняваше ми едно нецказано безпокойство. Улови ме тогази една голѣма меланхолия, и желаяхъ да умрѣ. Мисльта за самоубийството идеше често на умътъ ми; стояхъ ѝ насрѣща: нѣ бѣхъ като единъ омаломощенъ пѣтникъ, който, като, се си говори у себе си: трѣбува да се иде до краятъ, осѣща една неуборима нужда да си легне, за да си почине.

Бѣхъ ми казали, че наскоро, у единъ отъ тия тъмни подземници, единъ старецъ отъ Боемня се убилъ самъ, като си ударилъ главата о стѣната. Не можяхъ да отдалечиъ отъ мисльта си желанъето да го подражаиъ. Може съсъ полудата си да додахъ до тамъ, ако едно избѣлванъе на крѣвъ да не бѣше ме накарало да вѣрувамъ, че смъртъта ми се приближа-